
SHABBOS AND YERUSHALAYIM

APRIL 23, 2023
YU TORAH MITZION KOLLEL
פ' אחרי מות- קדושים תשפ"ג

קבלת שבת (1)

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה.

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה.

שְׁמֹר וְזָכוּר בְּדַבּוּר אֶחָד, הַשְּׁמִיעֵנוּ אֶל הַמֵּיחָד,
יְהוּה אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, לְשֵׁם וּלְתַפְאֲרַת וּלְתִהְלָה.

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִסְבְּלָה.

לְ קִרְאֵת שַׁבַּת לָכוּ וּנְלָכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה

מֵרֵאשׁ מְקַדֵּם נְסוּכָה, סוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחְשְׁבָה תַּחֲלָה

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה

מִ קֹדֶשׁ מְלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמֵי צְאֵי מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה

רַב לָךְ שַׁבַּת בְּעֵמֶק הַבְּכָא, וְהוּא יַחְמוּל עָלֶיךָ חֲמָלָה

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה

הַ תְּנַעֲרֵי מַעֲפָר קוּמֵי, לְבָשֵׁי בְּגָדֵי תַפְאֲרַתְךָ עִמִּי

עַל יַד בֶּן יִשִׁי בֵּית הַלְחָמֵי, קִרְבָּה אֶל נַפְשִׁי גְאֻלָּה

לְכֵה דוּדֵי לְקִרְאֵת פְּלֵה, פְּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה

ברכת המזון בשבת (2)

רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשַּׁבַּת הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה

כִּי יוֹם זֶה גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ, לְשַׁבַּת־בוֹ, וְלַנִּיחַ בוֹ, בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנָךְ

(ו) בְּרְצוֹנָךְ הִנִּיחַ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, שְׁלֵא תִהְיֶה צָרָה וְגִגוֹן וְאַנְחָה בַּיּוֹם מִנוּחַתָּנוּ

וְהִרְאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ, וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קִדְשֶׁךָ, כִּי אַתָּה הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחֻמּוֹת

תפארת שלמה פי מסעי (3)

וּסְמוּךְ לִי וְהִרְאֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת לִיּוֹן עִירְךָ וְכו' הִינּוּ

אִם אָנוּ פּוֹנִים מִדַּעַתֵּנוּ כֹּל לָרָה וּיְגוֹן בַּיּוֹם הַשַּׁבַּת עִי"ז

זוֹכָה וְהִנְחִילָנוּ כו'. וְזֶה ג"כ סְמִיכַת הַדְּבָרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת

שְׁלוֹם עֲלֵינוּ כו' וְעַל יְרוּשָׁלַיִם וְשִׁמְרוּ בְּנֵי אֵת הַשַּׁבַּת לְכַךְ

כְּסִמְךָ זֶה לְזֶה כִּי ע"י שְׁמִירַת שַׁבַּת יִהְיֶה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ

וְעַל יְרוּשָׁלַיִם כו"ל :

תפארת שלמה - תורה / רבינוביץ, שלמה בן דוב צבי הכהן / עמוד 219
הדפוס והאזרח החירות

גמי זבחים קיט. (4)

אחת: באו לנוב וגבעון ב [וכו'] : מנא ה"מ
דת"ר א כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל
הנחלה ב אל המנוחה זו שילה נחלה זו ירושלי

המדרש בבבלי עירובין דף ק"א - ג' וזכרים / תלמוד בבלי / עמוד 248
הדפוס מאתרי התלמוד

גמי ברכות נח. (5)

והנצח זו ירושלים

פרי צדיק, ערב יוה"כ ב' (6)

לגרים. שנת כנגד מדת נלח ששרע"ה מרכבה לה
ושנת הוא חלק משרע"ה כמו"ש ישמח משה במתנת
חלקו. ולא רק מה שקיבל מלוח שנת מסיני רק
ע"פ שא' (שמור פ' א') וירא בסבלותם וכו' הלך
משה ותיקן להם יום השנת לנח. והוא הי' כונתו
פל יום שכולו שנת היינו שיהי' ישראל פונין עלמן
רק לעבודת הש"י כמו שהי' במדבר וזה הי' חלקו.

פרי צדיק - ה (דברים) / רבינוביץ, צדיק בן יעקב הכהן / עמוד 216
הדפוס מאתרי התלמוד

ציון ועריה (7)

ירושלים והמקדש – שבת ושבת שבתון

ידוע הוא מה שהשריש בספר יצירה נידוע הוא למרכיב בית ישראל הלומדים קטע זה מספר יצירה בכל שנה בתיקון ליל שבועות] שברא הבורא ית' את הבריאה על שלש בחינות שמקבילות זו לזו ומה שיש בזו יש בזו. ואלו הן, עולם שנה נפש [עש"ן סימן].

כלומר כל מה שתמצא בבריאה בעולם, דהיינו בבחינת מקום, תמצא שיש אותו דבר ממש בבריאה גם בבחינת זמן. וגם בבחינת נפש. דוגמא: אם תמצא בעולם מקום שהוא שורש כל הקדושות, דהיינו בית קודש הקדשים שבבית המקדש, תמצא גם בזמן בשנה [בחינת זמן] יום שהוא שורש הקדושות וקודש הקדשים לכל הזמנים. יום הכפורים, ויום הקדוש קוראים אותה.

וכנפש, הוא הכהן הגדול. וכן כתוב "ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים הוא" (דהיי"א כג:ג). ובספר ערבי נחל (פ' אמור) דלה לנו מרגניתא, שבכוא יום הכפורים [קוה"ק בזמן], אז יוכשר העולם שכהן גדול [קוה"ק בנפש] יכנס לפני ולפנים [בקוה"ק של מקום] וזכינו לקדושה משולשת.

ואם קוה"ק הוא יוה"כ [שבת שבתון], נאמר שירושלים עיר הקודש היא בחינת שבת [ירושלים בית מקדשך]. ובברכת "הפורש סוכת שלום" שאז אנו ממשיכים על עצמנו נשמה יתירה (כמצויין בסידורים בשם האריז"ל) אנו מזכירים את ירושלים ומתכיפין אותו ל"ושמרו בני ישראל את השבת", כי שבת וירושלים תדא מילתא היא.

דברי הימים א' כ"ט מפסוק י' עד י"ד (8)

**וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת יְהוָה לְעֵינָיו כָּל הַקָּהָל,
וַיֹּאמֶר דָּוִד: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ, מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. לָךְ יְהוָה
הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּח וְהַהוֹד, כִּי
כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ; לָךְ יְהוָה הַמְּמַלְכָה
וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכָל לְרֹאשׁ.**

תהילים (9)

מח שיר מזמור לבני קרח. גִּדּוּל יְהוָה
וּמִהַלֵּל מְאֹד. בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. הָרַ
קְדָשׁוֹ. יִפְהַ נוֹף, מִשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ. הָרַ צִיּוֹן
יִרְכָּחֵי צִפּוֹן. קָרִית מֶלֶךְ רַב

שבת מלכתא (10)

והענין, הנה רואים אנו בעולמינו שה"בכח" של כל דבר וה"בפועל" – הם שני ענינים הנבדלים זה מזה.

והנה האיש הנזכר, המלא וגדוש במידות נעלות, אבל אין בכוחו האמצעים לעשות ולהוציא מידותיו אל הפועל, ויהי היום ומסובבת ההשגחה העליונה שהוא נעשה מלך המדינה, ומעתה נפתחו לפניו אוצרות מלכים ובכוחו מעתה לעשות חסד, וכן גם המשטרה עכשיו תחת שליטתו ובכוחו להשכיך סדר ויושר במדינה, וכך הוא עושה הלכה למעשה, הנה מה נתחדש עכשיו מה שלא היה קודם, מדוע היום יש שלטון של חסד וצדק מה שלא היה לפני כן, האם התחדשו אצל המלך מידות החסד והצדק, לא ולא, שכבר מעולם היו מידות אלו אצלו בשלימות, רק שלא היה בידו ליישם הלכה למעשה, ומה שכן נתחדש עכשיו – היא מידת המלכות, היינו הכח להוציא את המידות הנעלות, שהיו תמיד אצל המלך, אל הפועל.

וזוהי בחינה אחת מענין מידת המלכות המוזכרת בפסוק הנ"ל, והוא מיסודות התורה, שאחת ממידותיו יתב' – היא מידת המלכות, וזה עיקר תכלית כל בנין העולם, שתיגלה מלכותו ית' בעולם. והיינו, שאצלו ית' הרי הבכח הוא בתכלית השלימות, ורצונו ית' להטיב הוא בלי גבול, ואילו הבפועל של כל המידות – דהיינו המידה הנקראת מלכות, קבע השי"ת, שמפני חטאינו תהא חסרה. ונקראת מידה זו – שכינה הקדושה, היינו מה ששוכן איתנו ומטיב לנו בפועל. וזה ענין שכינתא בגלותא, וזה כל תפילותינו ושאיפתינו בעולם, ותכלית כל הבריאה כולה, – שתתגלה מלכותו בעולם, היינו שמידת המלכות שהיא הבפועל של חסדו יתב' ותפארתו וכל טובו – תשלט בעולם ללא שום חסרון – הלכה למעשה, ואז "קב"ה", היינו מידותיו של השי"ת של טוב וחסד בלי תכלית, ו"שכינתיה", הבפועל והלמעשה של המידות בעולמנו, יהיו מאוחדים ומיוחדים בתכלית היחוד.